

Asta Ikonen

KETTUKUJAN

TYTÖT

Kettukuja 1

 SAGA
EGMONT

Kettukujan tytöt

Asta Ikonen

Kettukujan tytöt

Saga Egmont

Kettukujan tytöt

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 1999, 2026 Asta Ikonen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727350370

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Kiitos eläinlääkäri Tuija Salmiselle, suurperheen äidille, jonka elämäntyön innoittamana tämä teos on syntynyt.

1

Mä heräsin kolmannentoista syntymäpäiväni aamuna kesken ihanan unen jossa mä just olin voittanu lotossa yli kakskyt miljoonaa. Rahat oli pakattu Roope Ankan tyyliin ruskeisiin pussukoihin, ja kun mä huomasin alkavani herätä, mä yritin epätoivon vimmallalla kahmaista mukaani tuonpuoleisesta edes muuttaman rahapussin. Mutta vaikka mä kuinka kurkottelin niitä kohti, ne liukeni jonnekin kaukaisuuteen. Ja siinä mä sitten istuin, omassa punkassani, yhtä rutiköyhänä kuin ennenkin.

– Mitä ihmettä sä oikeen piehtaroit siellä? Mulla olis ollu vielä tunti aikaa nukkua, mutta se on mahotonta tässä metelissä!

Närkästynyt ääni kuului mun isosysterille jonka kanssa mä suureksi surukseni jouduin jakamaan huoneen. Siinä oli omat vaikeutensa, etenkin kun me oltiin niin erilaisia. Katja oli iltauninen ja vaati täydellistä hiljaisuutta jo puoli kymmeneltä, kun taas mä olin pirteimmilläni öiseen aikaan. Mulla oli tapana tuijottaa telkkarista kaikki mahdollinen ja mahdotonkin, kunhan ohjelma vaan päättyi pikkutunneilla.

Mä vedin peiton korviini ja nipistin silmät tiukasti kiinni, mutta äskeiselle unelle ei ollut tarjolla jatko-osaa. Katjakin kuului kieriskelevän punkassaan. Nyt mä olin pilannu sen päivän. Oli-kohan sillä mulle edes mitään lahjaa?

Kai mä torkahdin vähäks aikaa, sillä mä havahduin mutsin epävireiseen lauluun. Se ei tietenkään ollu erehtyny leipomaan, siinä se oli ihan tumpelo. Mutta se oli ostanu tosi upeen kakun jota se nyt kiikutti mun sängyn viereen. Ja Katja ojensi kahta lah-japakettia mulle, joten senkin oli täytyny saada uudelleen unen-päästä kiinni.

– Avaapa nyt lahjas, sen jälkeen mulla on teille tärkeitä asiaa tuolla keittiössä, mutsi sanoi.

Kaikki tosi tärkeät asiat meillä käsiteltiin keittiön pyöreän pöydän ympärillä. Siinä me oltiin istuttu kun faija oli juonu it-tensä hengiltä ja kun mutsille oli tarjottu duunia toisesta kaupun-gista. Eli nytkin oli tulossa jokin järisyttävä asia. Mulle tuli kiire avata lahjat.

– Herätetäänks Kirppu? kysyi Katja.

– Tottakai. Tää koskee sitäkin, mutsi sanoi äänellä joka ei tienny hyvää. Katja kävi nopeesti mutsin huoneessa ravistele-massa meidän kuusvuotiaan pikkusysterin hereille.

Kun me istuttiin malttamattomina pöydän ympärillä, mutsi pudotti pommin. – Mitäs te tuumaisitte, jos me myytäis tää asunto ja ostettais talo jostain kauempaa?

Yllättävä pointti. Niin kauan kuin mä ylipäänsä muistin mi-tään asumisesta, meidän koti oli aina ollu Kettutiellä, kerrostalon ylimmässä kerroksessa. Yläaste, jonne mä menisin syksyllä, si-jaitsi mukavasti kivenheiton päässä, samoin Katjan tuleva lukio ja Kirsin eskari. Kaikki meidän kaverit asui lähitaloissa. Mutsin

työmatka sujui kätevästi metrolla. Miksi ihmeessä meidän pitäis muuttaa?

Eka joka toipui mutsin esityksen jälkeen oli Katja. Se alkoi heti ajatella asiaa taloudelliselta kannalta, matikkanero kun oli. – Mitten meillä olis varaa taloon?

– Jos ostettais talo kolmoskehän pohjoispuolelta? Sellainen jossa olis mulle vastaanottotilat ja teille omat huoneet, mutsi intoili. – Hinnat rupee kummasti tippumaan kun mennään vähän kauemmas. Sitä paitsi oman praktiikan perustaminen on ollu mulla jo kauan haaveena.

– Tää on varmaan helppo myydä, kun tää on niin hyvässä kunnossa ja valoisa, Katja aprikoi vilkuillen ympärilleen.

– Mäkin voisin saada oman koiran, jupisi Kirppu.

Mua ei hirveästi kiehtonut ajatus muuttamisesta pois tutuista ympyröistä, mutta mä huomasin ettei meidän mutsia enää pysäytettäis.

– Mä näen jo sieluni silmin meidän valkoisen talon, se unelmoi ääneen ja nojas leukaansa ikkunalautaan. – Siinä on lasiveranda, sellainen pikkuruutuinen jonka peseminen on kamalaa, ja paljon villiviiniä joka puolella, katollakin, ja olohuoneessa tietenkin kakluuni!

Meidän piti selittää Kirpulle mikä on kakluuni, koska se luuli sitä joksikin kalkkunaksi. Mutsi vaipui haaveisiinsa, se varmaan suunnitteli jo vastaanottotilojensa sisustusta ja verhoja yläkerran halliin, siihen puolikuun muotoiseen ikkunaan jonka se välttämättä halus.

Mutsi oli eläinlääkäri, tosi taitava kaiken lisäksi. Oikeestaan se tuntui enemmän joltain ylimääräselä isosiskolta kuin perinteiselä äitihahmolta, ehkä siksi ettei se tehny mitään mitä äitien prototyypin kuului tehdä. Se ei ikinä silittäny meidän vaatteita,

leipomisesta puhumattakaan. Millon se olis ehtinytkään, sadoilta potilailtaan. Musta tuntui että lemmikit sairasti nykyään enemmän ku ennen, tai sit ihmiset vaan piti niistä parempaa huolta. Mutsi oli duunissa usein myöhäiseen iltaan ja päivysti joka toinen viikonloppu siellä eläinlääkäriasemalla. Se oli meidän kaveri ja me kerrottiin sille melkeen kaikki asiat. Me kutsuttiinkin sitä yleensä Elluksi.

Mun kavereiden mielestä oli ältsin jännää että jonkun mutsi oli eläinlääkäri. Ne aina manku päästä katsomaan leikkauksia, mutta siinä vaiheessa kun mutsi teki viillon vaikkapa kissan maahan, useimmat uteliaat valahti kelmeänkalpeiks ja poistui suosiolla takavasemmalle. Ja meidän mutsi sentään teki tosi pienen ja siistin haavan. Kohdunsarvet se noukki koukulla eikä verta tullu paljon ollenkaan. Mä ja Katja oltiin seurattu vierestä lukemattomia leikkauksia ja sterilointeja, eikä meidän mielestä siinä ollu mitään yököttävää.

– Koiratkin tykkäis älyttömästi asua omakotitalossa, Katja sanoi. – Mandi ei ainakaan saa täällä tarpeeks liikuntaa. Eikä Kaisu jaksu iltaisin viedä Roopea ku kulman ympäri.

Mitä enemmän mä ajattelin sitä mahdollista muuttoa ja omaa huonetta ja uusia lenkkeilymaastoja koirille, mä tunsin alkavani lämmetä idealle. Kaipa sielläkin joku mun ikäinen asuis, ja oikeestaan tuntui aika houkuttelevalta alottaa ikäänkuin alusta, paikassa jossa kukaan ei tienny kuka mä olin. Mustahan vois tulla vaikka suosittu, mitä mä en täällä ollu. Meitä pidettiin nörttiperheenä, koska me oltiin paljon keskenämme ja koska me kimmat ei poltettu eikä juotu, ei Katjakaan vaikka oli jo kuudentoista. Mutta se taas johtui siitä että faija oli pitäny eläessään niin totaalisesti huolta siitä juomapuolesta. Tavallaan oli helpotus kun sen pumppu lopulta simahti. Viinapäissään sillä oli tapana läimäytellä

ELÄIMIÄ, YSTÄVYYTTÄ JA MUUTTO KAUPUNGISTA MAALLE

Yläasteen aloittava Kaisu saa jännittäviä uutisia: heidän perheensä muuttaa maaseudulle. Siellä perheen koirat, kissa ja jyrsijäarmeija saavat vihdoin tarpeeksi tilaa temmeltää. Ja mikä parasta – Kaisun eläinlääkäriäiti voi avata klinikkansa perheen kotitaloon.

Eläinpotilaiden lisäksi talossa alkaa pyöriä myös äidin sulhasehdokkaita, joita Kaisu siskoineen joutuu seuraamaan silmä kovana. Lisäksi Kaisua ärsyttää naapurin Toni, josta paljastuu kuitenkin leirikoulussa uusia, kiinnostavia puolia...

Asta Ikonen on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan hurmaavista ja eläimiä vilisevistä nuortenkirjoistaan.